

บทที่ ๗

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาคำลงท้ายในภาษา เชียงใหม่ นั้นพบว่า คำลงท้าย เป็นคำในภาษาที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างลักษณะทาง เสียงและความหมาย วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษา ทั้งลักษณะทางเสียง และลักษณะทางความหมายของคำลงท้ายในภาษา เชียงใหม่ และในที่สุด ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของทั้งสองลักษณะด้วย ผลการวิจัยที่ได้ศึกษามา อาจสรุปได้ดังนี้

๗.๑ ในการศึกษาถึงลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายนั้น ได้พิจารณาตามลักษณะทางเสียง

๓ ระบบด้วยกัน คือ

๑. ระดับความสูงต่ำของเสียง ซึ่งแบ่งออกเป็น ๖ ระดับ คือ ระดับเสียงกลาง ระดับเสียงต่ำระดับ เสียงสูงระดับ เสียงต่ำ-ตก เสียงต่ำ-ขึ้น และเสียงสูง-ตก

๒. ความสั้นยาวของพยางค์ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะคือ พยางค์ที่มีเสียงยาว และพยางค์ที่มีเสียงสั้น

๓. ลักษณะเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะ คือ การลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง และการลงท้ายพยางค์ด้วยการ เปิดเส้นเสียง

จากลักษณะทางเสียงทั้ง ๓ ระบบนี้ เมื่อนำมาแบ่งประเภทของคำลงท้ายในภาษา เชียงใหม่ จะแบ่งลักษณะโครงสร้างพยางค์ออกได้เป็น ๑๓ แบบ ดังนี้คือ

๑. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ $CV^{\sim}|^{\cdot}$ คำลงท้ายลักษณะนี้มี ๔ คำ
๒. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ $CV^{\sim}|^{-}$ คำลงท้ายลักษณะนี้มี ๑ คำ
๓. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ $CV^{\cdot}|^{-}$ คำลงท้ายลักษณะนี้มี ๒ คำ
๔. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ $CV^{\sim}|^{\cdot h}$ คำลงท้ายลักษณะนี้มี ๑๒ คำ
๕. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ $CV^{\sim}|^{- h}$ คำลงท้ายลักษณะนี้มี ๒ คำ

๖. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ	cv ^ː h-	คำลงท้ายลักษณะนี้มี	๔ คำ
๗. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ	cv ^ː m-	คำลงท้ายลักษณะนี้มี	๑ คำ
๘. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ	cv ^ː m-	คำลงท้ายลักษณะนี้มี	๔ คำ
๙. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ	cv ^ː lf-	คำลงท้ายลักษณะนี้มี	๒ คำ
๑๐. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ	cv ^ː lf-	คำลงท้ายลักษณะนี้มี	๔ คำ
๑๑. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ	cv ^ː lf-	คำลงท้ายลักษณะนี้มี	๗ คำ
๑๒. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ	cv ^ː r-	คำลงท้ายลักษณะนี้มี	๑ คำ
๑๓. ลักษณะโครงสร้างพยางค์แบบ	cv ^ː hf-	คำลงท้ายลักษณะนี้มี	๑ คำ

จากการแบ่งประเภทของคำลงท้ายออก เป็นลักษณะโครงสร้างพยางค์ต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ ทำให้พบว่า

๑. คำลงท้ายในภาษาเชียงใหม่จำนวนทั้งหมด ๕๐ รูปคำนั้น ส่วนใหญ่มีลักษณะโครงสร้างพยางค์ที่มีระดับเสียงเป็น เสียงต่ำระดับ และ เสียงต่ำ-ตก ในด้านความสั้นยาวของพยางค์นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นพยางค์ที่มีเสียงสั้น ส่วนในด้านของลักษณะเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ลงท้ายพยางค์ด้วยการ เปิด เส้นเสียง

๒. ลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายทั้ง ๓ ระบบดังกล่าวนี้ แสดงที่ทำของผู้พูด ทั้งสิ้น ทำให้เห็นแบบแผนของคำลงท้ายว่า ใช้ลักษณะทางเสียงสื่อความหมายอย่างมีหลักเกณฑ์ กล่าวคือ ระดับเสียงต่ำและระดับเสียงต่ำ-ตก จะแสดงความหมายในการแสดงความตั้งใจจริงของผู้พูดว่า ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังทำในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ หรือแสดงความตั้งใจจริงของผู้พูด และต้องการให้ผู้ฟัง เชื่อตามที่ผู้พูดต้องการด้วยระดับเสียงสูง หรือระดับเสียงต่ำ-ขึ้น จะแสดงความหมายว่า ผู้พูดมีความประหลาดใจ หรือแสดงการคาดคะเนระดับเสียงกลางระดับ จะใช้ในการบอกข้อมูลของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้ ซึ่งจะไม่แสดงอารมณ์ หรือท่าทีของผู้พูด เป็นพิเศษ ระดับเสียงสูง-ตก ระดับเสียงลักษณะนี้จะใช้แสดงความสุภาพของผู้พูด แต่ไม่แสดงเจตนาหรือท่าทีของผู้พูด ในด้านความสั้นยาวของพยางค์นั้น สรุปได้ว่า พยางค์ที่มีเสียงยาวจะแสดงความ

เชื่อมั่นของผู้พูด ส่วนพยางค์ที่มีเสียงสั้น จะแสดงความไม่พอใจ หรือแสดงว่าผู้พูดต้องการเน้นความรู้สึกของผู้พูดที่ต้องการให้ผู้ฟัง เห็นว่า ข้อความที่ผู้พูดกล่าวนั้นสำคัญ

ในด้านลักษณะ เส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์นั้น สรุปได้ว่า ลักษณะการเปิด เส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์นั้น แสดงการไม่สิ้นสุดของข้อความ หรือแสดงความสุภาพของผู้พูด ส่วนลักษณะการปิด เส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์นั้น แสดงการสิ้นสุดของข้อความ หรือแสดงความไม่สุภาพของผู้พูด

เมื่อลักษณะทางเสียงทั้ง ๓ ระบบนี้ปรากฏร่วมกัน เป็นลักษณะโครงสร้างพยางค์ทั้ง ๑๓ แบบแล้ว ทำให้พบว่า ระดับความสูงต่ำของเสียงจะเป็นแกนสำคัญในการแสดงเจตนาหรือท่าทีของผู้พูด ส่วนความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะของ เส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์นั้น จะเป็นส่วนประกอบที่ช่วย เสริมความหมายของคำลงท้ายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยที่ลักษณะความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะของ เส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์นั้นจะมีความสัมพันธ์กัน คือ ถ้าหาก เป็นพยางค์ที่เป็นเสียงยาวก็มักจะมีลักษณะการลงท้ายพยางค์ด้วยการ เปิด เส้นเสียง เช่น $cv :l-$ $cv :h-$ $cv :lf-$ $cv :m-$ หรือถ้าหาก เป็นพยางค์ที่เป็น เสียงสั้นก็มักจะมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง เช่น $cv \tilde{l}$, $cv \tilde{h}$, $cv \overset{\sim}{lf}$, $cv \tilde{m}$, $cv \tilde{r}$. ถ้าความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะของ เส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์มีความสัมพันธ์กันเช่นนี้แล้ว ความสำคัญในการแสดงความหมาย หรือ เจตนาท่าทีของผู้พูดก็จะอยู่ที่ระดับความสูงต่ำของเสียง แต่เมื่อใดก็ตามที่ความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะ เส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ไม่สัมพันธ์กันดังกล่าวข้างต้น คือ ปรากฏเป็น $cv \tilde{l}-$, $cv \overset{\sim}{hf}-$, $cv \tilde{m}-$ และ $cv \overset{\sim}{lf}-$ เมื่อนั้นความสำคัญในการแสดงความหมายจะขึ้นอยู่กับความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ประกอบกัน มากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับระดับความสูงต่ำของเสียง ตัวอย่าง เช่น $/ka \tilde{l} /$ ระดับเสียงต่ำจะแสดงความตั้งใจจริงของผู้พูดว่า ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตามในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ ลักษณะพยางค์ที่เป็นเสียงสั้น และลักษณะการปิด เส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์จะแสดงว่า ผู้พูดต้องการย้ำและไม่ต้องการขอโต้แย้งใด ๆ ส่วนคำว่า $/kon \tilde{l} /$ ระดับเสียงจะไม่ใช่แกนสำคัญในการแสดงความหมาย แต่ความสำคัญจะอยู่ที่ลักษณะพยางค์ที่เป็น เสียงสั้น และการลงท้ายพยางค์ด้วยการ เปิด เส้นเสียง ซึ่งจะแสดงความเชื่อมั่นในความคิดของผู้พูดว่า ความคิดของตนถูกต้อง และแสดงความสุภาพด้วย

๗.๒ เมื่อพิจารณาถึงคำลงท้ายในด้านความหมายและโครงสร้างจะพบว่า คำลงท้ายบางคำมีความหมายคล้ายคลึงกัน และมีโครงสร้างคล้ายกันด้วย ดังนั้น นอกจากจะแบ่งประเภทของคำลงท้ายออกตามลักษณะทางเสียงแล้ว ยังสามารถแบ่งคำลงท้ายตามลักษณะทางความหมายและโครงสร้างได้อีก ๒ ประเภท คือ

๑. คำลงท้ายที่ไม่มีการแปรรูป คือ คำลงท้ายที่มีรูปเดียว คำลงท้ายประเภทนี้มีทั้งหมด ๑๔ คำ

๒. คำลงท้ายที่มีการแปรรูป คือ กลุ่มคำลงท้ายที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน โครงสร้างคล้ายกัน แต่มีความแตกต่างทางด้านเสียง ได้แก่ ความแตกต่างทางด้านระดับความสูงต่ำของเสียง ความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ เรื่องใด เรื่องหนึ่ง หรือทั้ง ๓ เรื่อง คำที่มีรูปต่างกัน แต่มีความหมายทำนองเดียวกันนี้จัดให้เป็นรูปคำของคำลงท้ายคำเดียวกัน คำลงท้ายที่มีการแปรรูปนี้มีทั้งหมด ๑๓ คำ

เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ทางความหมายและโครงสร้างของคำลงท้ายที่มีการแปรรูปนี้จะพบว่า ระดับความสูงต่ำของเสียงจะเป็นสิ่งสำคัญในการแสดงความหมายย่อยที่แตกต่างออกไปจากความหมายรวมของคำคำเดียวกัน ส่วนความสั้นยาวของพยางค์และลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ก็จะเป็นส่วนช่วยแยกความหมายย่อยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น

$$\{ ?i \} = /?i^{\sim h} / \sim /?i^{\sim l f} /$$

คำว่า $/?i^{\sim h} /$ และ $/?i^{\sim l f} /$ ทั้ง ๒ รูปคำเป็นรูปคำของคำคำเดียวกัน คือ $\{ ?i \}$ แต่มีความแตกต่างกันในแง่ของระดับความสูงต่ำของเสียงคือ $/?i^{\sim h} /$ มีระดับเสียงเป็นเสียงสูงระดับ ส่วน $/?i^{\sim l f} /$ มีระดับเสียงเป็นเสียงต่ำ-ตก ซึ่งทั้ง ๒ รูปคำนี้มีความหมายรวมเหมือนกันคือ มีความหมายในการแสดงความชัดเจน ความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะของเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ที่เหมือนกัน จะแสดงความหมายย่อยที่เหมือนกันคือ ผู้พูดต้องการเน้นความรู้สึกของผู้พูดให้ผู้ฟังเห็นว่า ข้อความนั้นสำคัญ และแสดงการสิ้นสุด

ข้อความ ส่วนระดับความสูงต่ำของ เสียงที่ต่างกันก็จะแสดงความหมายย่อยที่ต่างกัน คือ ระดับเสียงสูงจะแสดงความประหลาดใจ เพราะไม่เชื่อในข้อความนั้น ส่วนระดับเสียงต่ำ-ตก จะแสดงความตั้งใจจริงในการกล่าวข้อความที่มีความขัดแย้งกัน จะเห็นได้ว่า ลักษณะทางเสียงนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับความหมายของคำลงท้ายในภาษา เขียงใหม่อย่างยิ่ง

๗.๓ นอกจากจะมีการแบ่งประเภทของคำลงท้ายออกตามลักษณะทางเสียงแล้ว ผู้วิจัยยังได้ศึกษาถึงการแบ่งประเภทของคำลงท้ายตามลักษณะทางอรรถศาสตร์อีกด้วย เพื่อนำมาอธิบายลักษณะของคำลงท้าย และอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง ลักษณะทางอรรถศาสตร์ของคำลงท้าย เหล่านี้มัน บางข้อเป็นเงื่อนไขที่บอกความเบื้องต้น บางข้อเป็นเงื่อนไขทางวากยสัมพันธ์ และบางข้อเป็นเงื่อนไขทางสังคม เงื่อนไขต่าง ๆ เหล่านี้มี ๔ ข้อ คือ

๑. ความเบื้องต้น (Presupposition) เป็นอรรถลักษณะ หมายถึง ความรู้ที่ผู้พูดและผู้ฟังมีความเข้าใจร่วมกัน หรือรับรู้ร่วมกันอยู่ โดยที่ไม่ต้องปรากฏในข้อความ ความรู้ดังกล่าวนี้แม้จะไม่ปรากฏในข้อความที่กล่าว แต่ก็มีความสำคัญกับความเข้าใจข้อความที่กล่าวออกมา เพราะหากปราศจากความรู้นี้แล้ว ข้อความที่กล่าวก็จะไม่มีความหมาย

๒. ความบอกข้อมูลใหม่ (Assertion) เป็นอรรถลักษณะ หมายถึง คำลงท้ายที่มีหน้าที่ในการบอกข้อมูลใหม่เท่านั้น ไม่มีความหมายอื่นใดร่วมด้วย

๓. รูปประโยค เป็นอรรถลักษณะ หมายถึงว่าคำแต่ละคำนั้นสามารถเกิดในรูปประโยคชนิดใดได้บ้าง

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เป็นอรรถลักษณะ หมายถึง ความสัมพันธ์ทางด้านฐานะในสังคม ความมีอาวุโส หรือความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

ลักษณะทั้ง ๔ ดัง กล่าวนี้ เมื่อนำมาพิจารณาคำลงท้ายแล้ว สามารถแบ่งคำลงท้ายโดยอาศัยความหมายของคำเป็นเกณฑ์ได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๑. คำลงท้ายประเภทที่แสดงความหมายในการขัดแย้ง คำลงท้ายประเภทนี้มี

๒. คำลงท้ายประเภทที่แสดงความหมายในการชักชวน ขอร้อง คำลงท้ายประเภทนี้มี ๗ คำ

๓. คำลงท้ายประเภทที่แสดงความหมายในการสั่ง หรือตักเตือน คำลงท้ายประเภทนี้มี ๘ คำ

๔. คำลงท้ายที่แสดงความหมายในการคาดคะเน คำลงท้ายประเภทนี้มี ๒ คำ

๕. คำลงท้ายที่แสดงความหมายในการบอกข้อมูล คำลงท้ายประเภทนี้มี ๗ คำ

๖. คำลงท้ายที่แสดงความหมายในการแสดงความสุภาพ คำลงท้ายประเภทนี้มี ๖ คำ

จากการแบ่งประเภทของคำลงท้ายตามลักษณะทางอรรถศาสตร์เป็น ๖ ประเภทนี้ ทำให้เห็นว่า คำลงท้ายประเภทเดียวกัน อาจจะมีความแตกต่างกันในด้านความ เบื้องแรก รูปประโยค หรือความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ตัวอย่างเช่น คำว่า $/tə^{h-}/$ และ $/tə^{h*}/$ ทั้ง ๒ รูปคำ เป็นรูปคำของคำลงท้ายคำเดียวกันคือ $\{tə\}$ แสดงความหมายในการขอร้อง ชักชวน แต่จะมีความแตกต่างกันทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง คือ คำว่า $/tə^{h-}/$ จะใช้เมื่อผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้พูด ส่วน $/tə^{h*}/$ จะใช้เมื่อผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมกัน นอกจากนี้ ลักษณะทางเสียงก็ยังทำให้ความหมายเฉพาะของคำทั้ง ๒ รูปคำนี้ต่างกัน คือ คำว่า $/tə^{h-}/$ นั้น ลักษณะพยางค์เป็นเสียงยาว และลักษณะการ เปิด เส้น เสียงแสดงความ เชื่อมั่นของผู้พูด และความสุภาพในการชักชวน ส่วนในคำว่า $/tə^{h*}/$ ลักษณะพยางค์ที่เป็นเสียงสั้น และลักษณะการปิด เส้น เสียงจะแสดงการ เร่งรัดผู้ฟัง เป็นการชักชวนผู้ฟัง แต่ไม่ถึงกับอ่อนวอนเหมือนกับคำว่า $/tə^{h-}/$

จะเห็นได้ว่า ลักษณะทางอรรถศาสตร์นั้นช่วยอธิบายความหมายของคำลงท้าย และช่วยให้ผู้ใช้ เห็นลักษณะของคำลงท้ายได้ชัดเจนขึ้น สามารถ เลือกใช้คำลงท้ายแต่ละคำได้อย่างเหมาะสม และลักษณะทาง เสียงก็ยังคงมีความสำคัญอย่างใกล้ชิดต่อการแยกความแตกต่างทางด้านความหมายย่อยของคำลงท้ายที่มีโครงสร้างคล้ายคลึงกัน

๗.๔ จากการศึกษาคำลงท้ายในภาษาเชียงใหม่ทั้งทางด้านลักษณะทางเสียง และลักษณะทางเสียง และลักษณะทางความหมายนั้น สามารถสรุปได้ว่า ในการศึกษาคำลงท้ายในภาษาเชียงใหม่แต่ละคำนั้น ต้องอาศัยการแบ่งด้านความหมาย หรือด้านอรรถศาสตร์เป็นการแบ่งลักษณะใหญ่ ๆ ก่อน ส่วนการแบ่งโดยอาศัยลักษณะทางเสียงนั้น เป็นส่วนประกอบที่จะช่วยให้เห็นความหมาย และอธิบายความแตกต่างของคำลงท้ายแต่ละคำให้ชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทั้งลักษณะทางอรรถศาสตร์ และลักษณะทางเสียงต่างก็มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และต้องอาศัยซึ่งกันและกันในการแสดงความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำให้ชัดเจนและสมบูรณ์

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยคำลงท้ายในภาษาเชียงใหม่นี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะคำลงท้ายที่ปรากฏคำเดียวโดด ๆ และพบว่า น่าจะมีการศึกษาคำลงท้ายที่ปรากฏร่วมกัน เพื่อให้การศึกษาต่อเนื่อง โดยศึกษาในทำนองเดียวกันกับคำลงท้ายที่เป็นคำโดด คือ ศึกษาทั้งทางด้านลักษณะทางเสียง ลักษณะทางอรรถศาสตร์ และลักษณะทางวากยสัมพันธ์ และวิเคราะห์ดูว่า คำลงท้ายโดดแต่ละคำนั้นสามารถปรากฏร่วมกันได้หรือไม่ อย่างไร และถ้าสามารถปรากฏร่วมกันได้บ้าง นั้นหนักจะเน้นที่คำไหน ความหมายจะเป็นอย่างไร จะเกิดในลักษณะประโยคชนิดใดได้บ้าง และเมื่อปรากฏร่วมกันนั้น จะมีลักษณะบางอย่างที่แตกต่างไปจากที่ปรากฏตามลำพังหรือไม่ รวมไปถึงจำนวนของคำลงท้ายที่จะมาปรากฏร่วมกันด้วยว่า สามารถปรากฏร่วมกันได้มากที่สุดกี่คำ

ตัวอย่างเช่น

haw pay son² khaw¹ pik⁵ ba:n⁴ tɔ̃^h· nɔ̃:lɸ-
 เรา ไป ส่ง เขา กลับ บ้าน เถอะ นะ

จากตัวอย่างนี้ คำว่า /tɔ̃^h·/ และ /nɔ̃:lɸ-/ ต่างก็เป็นคำลงท้ายโดดที่สามารถจะปรากฏได้ในรูปประโยคชนิดประโยคบอกเล่าเหมือนกัน และเมื่อนำมาปรากฏร่วมกันก็ยังคงปรากฏในรูปประโยคบอกเล่า แต่นักวิจัยจะเน้นหนักที่คำหลัง ไข่แสดงความ

หมายในการชักชวนให้ผู้ฟังคล้อยตาม เพราะผู้พูดเห็นว่าเป็นสิ่งที่ควรทำ และผู้พูดสามารถคาดคะเนคำตอบได้ว่า ผู้ฟังจะต้องตอบรับอย่างแน่นอน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังเห็นว่า น่าสนใจที่จะศึกษาลักษณะทางสังคม ความเป็นอยู่ของชาว เชียงใหม่ โดยอาศัยลักษณะทางเสียงและทางความหมายของคำลงท้ายเป็นส่วนประกอบ เพราะจากงานวิจัยครั้งนี้พบว่า ส่วนใหญ่แล้วคำลงท้ายในภาษา เชียงใหม่จะมีลักษณะโครงสร้างพยางค์ที่มีระดับเสียงเป็นเสียงต่ำ-ตก และเสียงต่ำระดับ ซึ่งลักษณะดังกล่าวอาจจะกล่าวได้ว่าชาว เชียงใหม่นั้น ส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นผู้ที่มีความตั้งใจจริง เชื่อมั่นในความคิด ความเห็นของตนเอง ซึ่งอาจเป็นการแสดงความคิดของตนเฉย ๆ ไม่ต้องการข้อโต้แย้งใด ๆ หรืออาจ เป็นการแสดงความ เชื่อมั่นในความคิดของตนแล้วชักชวนให้ผู้ฟังคล้อยตาม หรืออาจ เป็นการแสดงความ เชื่อมั่นในความคิดของตน และต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม โดยแสดงออกมาในรูปประโยคคำสั่ง นอกจากนี้ การแสดงความ เชื่อมั่นในความคิดความเห็นของผู้พูดนั้น มักจะแสดงความสุภาพอยู่เสมอด้วย ผู้วิจัยเห็นว่า ควรที่จะมีการศึกษาต่อไปว่า แนวโน้มลักษณะนี้จะเป็นไปได้อย่างไรหรือไม่ เพียงใด

อีกประการหนึ่ง ผู้วิจัยใคร่จะเสนอแนะให้มีการศึกษาลักษณะของภาษาถิ่นด้านต่าง ๆ ต่อไป เพื่อเผยแพร่และเพิ่มผลงานด้านภาษาถิ่นให้กว้างขวางยิ่งขึ้น